

tionsbehandling skal fortsat behandles af tilsynsmyndigheden, d. v. s. socialministeren og socialstyrelsen.

Regler om, hvilke afgørelser, der kan indbringes for den højeste administrative instans, vil som hidtil findes i den øvrige lovgivning. Dette skyldes, at det er mest praktisk at have anvist ankeadgangen i den lov, som den påankede afgørelse er truffet i medfør af, således at klageren umiddelbart kan konstatere, til hvilken myndighed der kan klages.

Dette indebærer tillige, at ændringer i den sociale lovgivning og i det underliggende ankesystem kan gennemføres mere smidigt. De hidtil gældende regler om, hvilke afgørelser der skal kunne indbringes for den højeste sociale ankeinstans, tænkes stort set bibeholdt indtil videre. Afvigelse herfra vil fremgå af forslag til ændringslove som følge af fremsættelsen af nærværende lovforslag. Spørgsmålet om yderligere ændringer vil blive taget under overvejelse i forbindelse med en kommende reform af de omhandlede love.

Der skal dog særlig gøres opmærksom på, at der med etableringen af ankestyrelsen og afskaffelsen af landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg vil bortfalde en ankeinstans, idet sager vedrørende hjælpeforanstaltninger efter de gældende regler kan indbringes for socialministeren. I socialreformkommissionens betænkning afsnit VII, kap. V, pkt. 60 E udtales det, at kommissionen i sit videre arbejde må overveje, om klager over primærkommunale afgørelser efter børneforsorgsloven skal kunne indbringes for det senere etablerede amsankenævnet, og det må derfor forventes, at der bliver taget stilling til dette spørgsmål i forbindelse med det videre reformarbejde vedrørende det sociale område.

Opmærksomheden henledes endvidere på, at der for København og Frederiksberg gælder den særlige regel, at der her kan ankes direkte til socialministeren på visse af de områder inden for den sociale lovgivning, hvor der er adgang til at klage over kommunale afgørelser.

En overførelse af denne ankeadgang (til ankestyrelsen som første og eneste ankeinstans) kan medføre, at der for styrelsen forelægges et så stort antal sager, at der kan opstå kapacitetsproblemer. Det har været overvejet, om disse problemer bør løses ved at lade socialstyrelsen eller invalideforsikringsretten indtræde som 1. ankeinstans. Da det imidlertid må anses for rigtigere at søge problemerne løst i forbindelse med hovedstadsreformen, har man afstået fra at foreslå indført en underliggende ankeinstans, som det vil være vanskeligt at fjerne, når hovedstadsreformen gennemføres.

Der skal endelig gøres opmærksom på, at de an-

kefunktioner, der efter de gældende regler varetages af revalideringsnævnet, ikke overgår til den sociale ankestyrelse. Ved det samtidigt fremsatte forslag til lov om ændring af revalideringsloven foreslås, at der gives adgang til at indanke revalideringsnævnets afgørelser for ankestyrelsen. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslag.

Regler om klagefrister og om eventuel bortseen fra overskridelse af klagefrister er ikke optaget i nærværende lovforslag, men er — i det omfang det må anses for nødvendigt at fastsætte regler herom — indeholdt i forslagene til de lovændringer, der er en følge af forslaget om ankestyrelsen. Dette skyldes, at det er mest praktisk for klageren ved gennemsyn af den lov, i medfør af hvilken den pågældende afgørelse er truffet, at kunne konstatere, hvilke regler der gælder i den omhandlede henseende.

Klagefristen er i de respektive love normalt fastsat til 4 uger, men er dog længere i tilfælde, hvor der er et særligt behov herfor. Dette er således tilfældet, hvis klageren opholder sig uden for Danmark. Der er derfor i forslagene om ændring af ulykkesforsikringsloven og loven om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. fastsat en klagefrist på 6 uger, når klageren på afgørelsestidspunktet opholder sig på Færøerne eller i det øvrige Europa uden for Danmark, og en frist på 3 måneder ved ophold uden for Europa.

Med hensyn til bortseen fra overskridelse af klagefristen fastsættes det, at dette kan ske, når der er særlig grund hertil. Afgørelse om bortseen fra overskridelse af klagefristen træffes af styrelseschefen, men han kan delegerer sine beføjelser til sekretariatet.

Om forslagets *personalemæssige konsekvenser* bemærkes, at man ved beregningen af personalebehovet må tage udgangspunkt i personalestørrelsen i de eksisterende ankeorganer, men at det bredere synspunkt, styrelsen skal behandle sagerne ud fra, vil stille krav om et forholdsvis større personale.

I de nuværende ankeorganer (ankenævnet for invalideforsikringsretten, ulykkesforsikringsrådet, landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg og socialministeriet samt revalideringsnævnet og åndssvageforsorgens centralnævnet) er med behandlingen af ankesager beskæftiget ca. 90 personer, der fordeler sig således:

juridiske formænd	2
kontorchefer	4
akademiske sagsbehandlere	ca. 27
ikke-akademiske sagsbehandlere	10
skrivestue	ca. 28
andet kontorpersonale	ca. 18